

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 942

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 septembrie 2024

SUMAR

Pagina

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Sentința civilă nr. 416 din 20 septembrie 2022 a Curții de Apel
Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal 1–16

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 416 Ședința publică din 20 septembrie 2022

Dosar nr. 591/59/2022

Președinte — Răzvan Pătru
Grefier — Elena Mișuța

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta A. în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, pentru anulare act administrativ.

Cererea este timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 150 lei, în temeiul art. 16 lit. a) din O.U.G. nr. 80/2013 (fila 20 dosar).

Procedura este legal îndeplinită, pronunțarea s-a făcut fără citare.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, văzând că mersul dezbaterilor este consemnat în Încheierea de ședință din 6.09.2022, când a fost amânată pronunțarea hotărârii pentru acest termen, instanța reține cauza spre soluționare.

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de față, instanța constată următoarele:

1. Cererea de chemare în judecată

Prin Cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal la data de 14.06.2022 cu nr. de dosar [...]59/2022, reclamanta A. a chemat în judecată, pe calea contenciosului administrativ, pârâții Guvernul României, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună:

— anularea parțială a H.G. nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 233/2012 privind serviciile și activitățile ce pot fi desfășurate de către organismele private române în cadrul procedurii adopției interne, precum și metodologia de autorizare a

acestora și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.441/2004 cu privire la autorizarea organizațiilor private străine de a desfășura activități în domeniul adopției internaționale, a cărei anexă a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021 privind modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016, **respectiv anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016**, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021;

— anularea Deciziei nr. [...] /15.09.2021 privind respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin, emisă de AJPIS Timiș;

— obligarea AJPIS Timiș la emiterea unei decizii privind admiterea acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu modificările și completările ulterioare;

— anularea Adresei nr. [...] / [...] / [...] /11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului;

— anularea Adresei nr. [...] /17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș;

— obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea litigiului.

În motivarea cererii, reclamanta arată că, prin Cererea înregistrată la AJPIS Timiș cu nr. [...] /25.08.2021, a solicitat, în calitate de adoptatoare a minorei B., CNP [...], și a minorului C., CNP [...], acordarea indemnizației de sprijin în baza art. 100¹ alin. (1) lit. c), alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu modificările și completările ulterioare. Minorii fac parte dintr-un grup de doi frați adoptabili împreună, având împlinită și vârsta de 7 ani la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției.

Prin Decizia nr. [...] /15.09.2021, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș a comunicat respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin, prin care cererea sa a fost respinsă, fiind menționată doar minoră B., nefiind menționat și minorul C.

Arată reclamanta că în cuprinsul acestei decizii se menționează că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 83 și art. 127 alin. (4) din H.G. nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, precum și că Decizia civilă nr. 49/PI/CC/2020 emisă de Tribunalul Timiș a rămas definitivă la data de 8.07.2020, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, precum și pentru abrogarea art. 5 alin. (7) lit. ș) și cc) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 11/2014 privind adoptarea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, care este în vigoare din data de 26.03.2021.

Astfel, dispozițiile art. 1 pct. 32 art. 100¹ din Legea nr. 268/2020 sunt aplicabile familiilor adoptatoare care au hotărâri judecătorești de încuviințare în vederea adopției rămase definitive din data de 26.03.2021.

Învederează reclamanta că, în temeiul art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, a formulat o plângere prealabilă împotriva Hotărârii Guvernului nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 233/2012 privind serviciile și activitățile ce pot fi desfășurate de către organismele private române în cadrul procedurii adopției interne, precum și metodologia de autorizare a acestora și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.441/2004 cu privire la autorizarea organizațiilor private străine de a desfășura activități în domeniul adopției internaționale, a cărei anexă a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021 privind modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016, prin care a solicitat revocarea parțială a H.G. anterior menționate, respectiv a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021. Plângerea a fost respinsă prin Adresa nr. [...] / [...] / [...] /11.01.2022 emisă de Secretariatul General al Guvernului.

Arată reclamanta că, de asemenea, în baza aceluiași temei de drept, a formulat plângere prealabilă împotriva Deciziei nr. [...] /15.09.2021 privind respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin, emisă de AJPIS Timiș, prin care a solicitat revocarea acesteia și emiterea unei decizii privind admiterea

acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004. Plângerea a fost respinsă prin Adresa nr. 17.831/17.11.2021 emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș.

Reclamanta susține nelegalitatea actelor administrative atacate, astfel:

— Cu privire la nelegalitatea parțială a H.G. nr. 579/2016, a cărei anexă a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, reclamanta face o scurtă prezentare a legislației aplicabile în cauză, după care arată că actul administrativ a cărui legalitate este criticată este o hotărâre de Guvern, făcând parte din categoria actelor administrative cu caracter normativ, supuse exigenței respectării principiului ierarhiei actelor normative, care presupune obligativitatea conformității actelor administrative cu caracter normativ cu actele normative cu forță juridică superioară în executarea cărora se emit/se adoptă.

Arată că acest principiu este consacrat de prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În acest sens, reclamanta invocă prevederile art. 4 și ale art. 13 lit. a) și b) din Legea nr. 24/2000, precum și ale art. 108 alin. (2) din Constituția României, care prevede că: „*Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.*”

Arată că, întrucât norma de punere în aplicare a art. 100¹ din Legea nr. 273/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, introduce o condiție suplimentară pentru a beneficia de indemnizația lunară de sprijin, iar textul legal din actul normativ superior nu conține o astfel de condiție, este evident că art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, contravine prevederilor art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020.

Susține reclamanta că art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, contravine și prevederilor art. 100⁶ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, care prevede, de asemenea, în ce condiții se acordă indemnizația lunară de sprijin, respectiv adopțiilor încuviințate conform procedurii adopției interne, fiind excluse persoanele care adoptă copilul soțului.

Hotărârile Guvernului reprezintă o categorie de acte administrative specifice organelor centrale ale puterii executive; ele se adoptă pentru organizarea executării legilor și nu pot contraveni principiilor și dispozițiilor cuprinse într-o lege. Conformitatea cu legea a tuturor actelor juridice, fiind o consecință a principiului supremației legii, se aplică oricărui act ce emană de la alte organe. Cât privește actele administrative, acestea fiind acte de executare a legii, condiția de conformitate este indiscutabilă.

Și astfel, întrucât hotărârea Guvernului se adoptă în baza legii și urmărește organizarea și executarea în concret a legii, aceasta nu poate institui norme derogatorii de la lege, posibilitate rezervată doar actelor normative de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. De aceea, atunci când o hotărâre a Guvernului încalcă legea sau adaugă la lege, ea poate fi anulată/revocată.

Învederează faptul că Legea nr. 24/2000 prevede obligația ca la elaborarea actelor normative să se respecte Constituția și Convenția europeană a drepturilor omului.

Susține reclamanta că art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, încalcă principiul nediscriminării, consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția europeană a drepturilor omului, deoarece exclude de la beneficiul acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, persoanele care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției.

Reclamanta invocă și prevederile Constituției României, respectiv art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi

sau al unor libertăți, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului; menționează că textul art. 16 alin. (1) din Constituția României se impune a fi raportat, prin intermediul art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (2) din Constituția României, la prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, reclamanta invocă prevederile Convenției europene a drepturilor omului, respectiv art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Învederează că prin textul art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, care exclude de la beneficiul acordării indemnizației lunare de sprijin în temeiul art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, persoanele care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, se creează discriminări între persoanele care se găsesc în aceeași situație de adoptatori, ceea ce este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Diferențierea de tratament juridic în cadrul aceleiași categorii de subiecte de drept este permisă numai dacă se justifică prin rațiuni obiective și rezonabile. În cazul de față însă persoane aflate obiectiv în aceeași situație juridică beneficiază de tratament juridic diferit, în funcție de anumite condiții subiective și aleatorii, ceea ce contrazice exigențele principiului constituțional al egalității în drepturi. Cu alte cuvinte, se creează o discriminare între adoptatori numai pentru simplul motiv că au beneficiat de hotărâri judecătorești definitive de încuviințare a adopției ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, deși se află în aceeași situație, respectiv au adoptat un grup de 2 frați adoptabili împreună, care au, alături de copiii adoptați, nevoi de aceeași natură care justifică sprijinul financiar, deși este posibil ca procedura de adopție să fi fost demarată anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, la fel ca în cazul său.

În același timp, reclamanta invocă jurisprudența Curții Constituționale a României, arătând că în situația de față criteriul utilizat de către autoritatea emitentă pentru a diferenția tratamentul juridic aplicat adoptatorilor îl reprezintă data rămânerii definitive a hotărârii de încuviințare a adopției. Acesta este un criteriu „*aleatoriu și exterior conduitei persoanei*”, în înțelesul jurisprudenței Curții Constituționale, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituția României.

Invocă astfel Decizia nr. 1.470/2011, Decizia nr. 1.354/2010, Decizia nr. 414/2010, Decizia nr. 228/2007 și Decizia nr. 599/2009.

De asemenea, reclamanta invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat (prin Cauza *Frette c. Franței*, Hotărârea din 26 februarie 2002; Cauza *Pretty c. Regatului Unit*, Hotărârea din 29 aprilie 2002) că o diferență de tratament între persoane plasate în situații analoge sau compatibile este discriminatorie dacă nu se bazează pe o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit, precum și că art. 14 din Convenție este încălcat nu numai în cazul în care statele aplică tratament diferit persoanelor care se află în situații analoge sau comparabile, ci și în cazul în care statele nu aplică un tratament diferit persoanelor ale căror situații sunt substanțial diferite (Cauza *Van Raalte c. Olandei*, Hotărârea din 21 februarie 1997; Cauza *Thlimmenos C. Greciei*, Hotărârea din 6 aprilie 2000).

Arată că întinderea marjei de apreciere variază în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniile și contextul în discuție, iar prezența sau absența unui „*numitor comun*” al sistemelor juridice ale statelor părți la Convenție poate constitui un factor sub acest aspect (Cărtea Europeană a Drepturilor Omului, Cauza *Rassmussen c. Danemarcei*,

Hotărârea din 28 noiembrie 1984; Cauza *Petric c. Austriei*, Hotărârea din 27 martie 1998).

O asemenea marjă de apreciere nu poate să se transforme în recunoașterea unei puteri arbitrare a statului, iar decizia autorităților naționale rămâne supusă controlului Curții europene, care cenzurează conformitatea cu exigențele art. 14 din Convenție.

Reclamanta invocă și excesul de putere săvârșit de autoritatea emitentă, astfel cum este definit de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.

Consideră că este evident că prin art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, autoritatea publică emitentă și-a încălcat atât competența, adăugând, prin hotărârea emisă, condiții suplimentare unui act normativ cu o forță juridică superioară și a încălcat drepturile mele fundamentale, fiind discriminată față de alți adoptatori aflați în aceeași situație, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

— Cu privire la nelegalitatea Deciziei nr. [...]/15.09.2021 privind respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin, emisă de AJPIS Timiș, arată reclamanta că pe lângă aspectele învederate anterior, aplicabile și în cazul Deciziei nr. [...]/15.09.2021, decizia contestată nu îl menționează pe minorul C.

Arată că, deși prin Cererea înregistrată la AJPIS Timișoara cu nr. [...]/25.08.2021 a solicitat, în calitate de adoptatoare a minorei B. și a minorului C., acordarea indemnizației de sprijin în baza art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș i-a respins această cerere prin Decizia nr. [...]/15.09.2021, în cuprinsul acesteia fiind menționată doar minora B., nu și minorul C..

Menționează că nu i s-a comunicat vreă decizie separată privind pe minorul C., deși, conform art. 100¹ alin. (1) din Legea nr. 273/2004, indemnizația de sprijin se acordă pentru fiecare copil, astfel încât decizia trebuia să îl privească și pe acesta.

— Cu privire la nelegalitatea Adresei nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului, și a Adresei nr. [...]/17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, reclamanta arată că adresele prin care pârâții au răspuns plângerilor prelabile formulate nu sunt motivate, împrejurare față de care consideră că ne aflăm în prezența unui refuz nejustificat de soluționare a cererii, astfel cum este prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 554/2004, respectiv a unei exprimări explicite, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane.

Susține reclamanta că modul deficitar și contrar prevederilor legale în care a fost efectuată motivarea refuzului de soluționare a cererii echivalează cu o lipsă de motivare, întrucât organul emitent nu a răspuns concret argumentelor invocate și astfel, dacă s-ar considera că motivarea cuprinsă în aceste adrese corespunde cerințelor motivării, s-ar încălca dreptul său la apărare, prevăzut și garantat de art. 24 alin. (1) din Constituția României.

Arată că legiuitorul a avut în vedere, atunci când a instituit obligația de a motiva actele administrative, tocmai respectarea dreptului la apărare al persoanei vătămate care, în exercitarea căilor de atac împotriva actelor administrative, ar trebui să răsfoare argumentele organelor administrative.

Totodată, arată că necesitatea motivării este susținută ca o garanție a respectării legilor și a ocrotirii drepturilor cetățenești, iar importanța acestei condiții pentru valabilitatea actelor administrative trebuie raportată și la jurisprudența Curții Europene de Justiție, care „*a impus principiul obligației de motivare a actelor administrative individuale de către autoritățile naționale*”.

De asemenea, motivarea actelor administrative reprezintă o componentă a dreptului la bună administrare, care, în ultimul deceniu, a căpătat o consacrare europeană și națională, doctrinară și normativă, motivarea reprezentând una din regulile esențiale care conturează regimul juridic al actelor administrative, enumerate în secțiunea a II-a a Codului bunei administrații, anexă la Recomandarea Comitetului Miniștrilor referitoare la buna administrație (administrare).

Arată că, pe plan național, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în repetate rânduri asupra necesității motivării actelor administrative, statuând că „*omisiunea motivării echivalează cu exercitarea excesivă a dreptului de apreciere și cu depășirea marjei*

legale de apreciere”. În aceeași ordine de idei, „obligativitatea motivării nu poate fi apreciată doar ca o condiție de formă, ci ca o condiție de legalitate ce vizează fondul actului administrativ”.

A mai apreciat Înalta Curte că „nemotivarea deciziei face imposibilă verificarea respectării proporționalității măsurii și a celorlalte condiții impuse, potrivit art. 53 din Constituție, în cazul restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți”. Totodată, „din perspectiva instanței de judecată, motivarea este esențială pentru a putea face demarcația dintre actul administrativ adoptat în cadrul marjei de apreciere conferite de lege autorității publice de cel adoptat prin exces de putere”, iar „motivările formulate ulterior, în fața instanțelor, prin întâmpinările depuse la dosarul cauzei, nu suplinesc motivarea în fapt și în drept a actelor administrative, care trebuie să se regăsească în conținutul actelor atacate”.

Într-o altă cauză, Înalta Curte a statuat că, într-adevăr, „motivarea actului administrativ constituie o garanție contra arbitrarului administrației”, cu alte cuvinte, o garanție a bunei administrații, și aceasta „nu poate fi limitată la indicarea normelor care conferă competența autorității să emită actul respectiv, ci trebuie să conțină elemente de fapt și de drept care să permită, pe de o parte, destinatarilor să cunoască și să evalueze temeiurile și efectele juridice, dar și, pe de altă parte, să facă posibilă exercitarea controlului asupra modului în care autoritatea emitentă și-a exercitat dreptul de apreciere conferit de lege”.

De asemenea, lipsa motivării actului administrativ atrage automat imposibilitatea atacării acestuia în justiție în mod eficient, ceea ce contravine art. 6 alin. (1) din Convenția europeană a drepturilor omului, articol care garantează dreptul la un proces echitabil și în lumina căruia sancțiunea nemotivării nu poate fi decât nulitatea.

De asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului confirmă întru totul acest punct de vedere. Astfel, Curtea a statuat că „principiul egalității armelor include obligația de a nu plasa una dintre părți într-o situație net dezavantajoasă în raport cu adversarul”. De asemenea, Curtea a apreciat că, în măsura în care procedura nu permite petentului să conteste poziția administrației și să-și apere propria teză, are loc o încălcare a art. 6 alin. (1) din Convenție.

O expunere sumară și lipsită de fundament a motivelor nu reprezintă o motivare de manieră suficientă, în înțelesul doctrinei de drept comunitar și al jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Doctrina de drept comunitar evidențiază faptul că un element important pentru deschiderea și transparența în administrația publică este obligația autorităților publice de a face cunoscute motivele deciziilor lor. Curtea Europeană de Justiție a arătat de nenumărate ori că deciziile luate de funcționarii din instituțiile europene trebuie să fie motivate de o manieră suficientă (*motiver la décision de façon suffisante*). Motivarea trebuie să transmită elementele esențiale ale procedurii administrative aplicate și să aibă un grad de justificare suficient pentru a permite părții interesate să solicite un recurs la decizia finală.

Obligația de motivare este considerată în mod unanim ca fiind o componentă a dreptului la o bună administrare, reflectat expres și distinct în art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Având în vedere aspectele expuse, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

În drept, invocă: art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (4), art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, precum și textele legale mai sus menționate.

2. Întâmpinarea autorităților pârâte

2.1. Întâmpinarea pârăților Guvernul României și Secretariatul General al Guvernului

Prin întâmpinarea formulată (filele 50—51) în temeiul art. 205 și 248 din Codul de procedură civilă, pârâțul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, solicită:

— anularea cererii de chemare în judecată ca netimbrată, pe cale de excepție;

— respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, referitor la petitul 1 privind anularea Hotărârii Guvernului nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 233/2012 privind serviciile și activitățile ce pot fi desfășurate

de către organismele private române în cadrul procedurii adopției interne, precum și metodologia de autorizare a acestora și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.441/2004 cu privire la autorizarea organizațiilor private străine de a desfășura activități în domeniul adopției internaționale;

— respingerea petitelui nr. 4 ca inadmisibil, referitor la anularea Adresei nr. [...] / [...] / [...] / 11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului.

În argumentarea excepției nulității cererii de chemare în judecată pentru lipsa timbrării pârâțul invocă art. 17 alin. (2) din H.G. nr. 579/2016, precum și art. 197 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, întrucât exemplarul cererii de chemare în judecată atașat comunicării emise la data de 27.06.2022 în Dosarul nr. [...] / 59/2022 nu este însoțit de dovada achitării taxei judiciare de timbru și în măsura în care aceasta nu se regăsește nici la dosarul cauzei, obligația timbrării cererii îndeplinindu-se anticipat, solicită admiterea excepției invocate și anularea cererii de chemare în judecată, în situația în care reclamanta nu face dovada îndeplinirii acestei obligații.

Pe fondul cauzei, apreciază că acțiunea privind anularea parțială a H.G. nr. 579/2016 este neîntemeiată; în argumentarea acestei susțineri, arată că acest act normativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. VII din Legea nr. 57/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu respectarea normelor de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, precum și de regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, astfel cum reiese din nota de fundamentare.

Pârâta evocă art. 100¹—100⁶ din Legea nr. 273/2004, precum și art. III din același act normativ, care stabilește intrarea în vigoare la 120 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Susține pârâțul că, în sensul celor arătate, este mai mult decât evident faptul că legiuitorul a avut în vedere stimularea adopției pentru anumite categorii de copii care nu corespund profilului copiilor pe care și-i doresc, în mod obișnuit, familiile atestate, respectiv copiii mari, copiii care fac parte din grupurile de frați și copiii cu dizabilități.

Arată că, pe cale de consecință, prin art. 83 alin. (1) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 798/2021 privind modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016, a fost avut în vedere termenul de intrare în vigoare a legii și nu a fost adăugată nicio condiție suplimentară, nefiind încălcat principiul ierarhiei actelor normative.

Astfel, recunoscând că, pentru dezvoltarea pleneră și armonioasă a personalității sale, copilul trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fericire, dragoste și înțelegere și ținând cont de interesul superior al copilului, se impunea identificarea unei soluții legislative, pentru viitor, care să dea un imbold familiilor atestate pentru a stimula adopția copiilor din categoriile mai sus menționate, considerați ca fiind greu adoptabili.

În ceea ce privește afirmația reclamantei referitoare la încălcarea principiului nediscriminării, susține pârâțul că acesta nu este încălcat, sens în care arată că jurisprudența Curții Constituționale consacră ca instrument de realizare efectivă a egalității de șanse adoptarea măsurilor afirmative de către stat, atunci când arată că „nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice instituirea unor reguli speciale, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit”.

Curtea arată că „un tratament diferit nu poate fi expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității”. Prin aceste soluții, Curtea Constituțională recunoaște dreptul la diferență.

Arată că, astfel, ținând cont de faptul că pentru anumite categorii de copii, precum cei cu vârsta mai mare de 7 ani, cu dizabilități sau aparținând unor grupuri de frați, perioada de ședere în sistemul de protecție specială este exagerat de mare, respectiv de aproximativ 8 ani, iar adopția este singura dintre măsurile alternative cele mai potrivite prin care se poate asigura o familie permanentă unui copil separat definitiv de familia sa naturală, se impunea identificarea de soluții legislative care să ofere, pentru viitor, șansa la o familie permanentă cum este cea

adoptatoare pentru acești copii, pentru care perspectiva rămânerii pe termen nedeterminat în sistemul de protecție specială părea a fi singura șansă.

Mai arată pârâțul că un alt motiv care a stat la baza introducerii acestor completări ale cadrului normativ în vigoare a avut în vedere și faptul că, potrivit datelor statistice disponibile, 27% din totalul copiilor adoptabili au vârsta sub 7 ani, iar 89% din familiile atestate își doresc copii cu vârsta maximă de 7 ani; în ceea ce privește starea de sănătate, doar 45% din copiii adoptabili sunt fără probleme de sănătate, în timp ce 69% dintre familiile atestate își doresc copii fără probleme de sănătate; totodată, referitor la grupurile de frați, 84% dintre familiile atestate își doresc un singur copil și numai 16% își doresc un grup de frați, în timp ce 34% dintre copiii adoptabili erau adoptabili împreună cu unul sau mai mulți frați.

Prin urmare, pentru a realiza egalitatea de șanse efective pentru toți copiii care aparțin acestor categorii, respectiv copilul peste 7 ani, copilul care aparține unor grupuri de frați și cel cu dizabilități, consideră pârâțul că este justificată obiectiv acordarea indemnizației de sprijin ca metodă de atingere a scopului propus, respectiv oferirea șansei de a fi adoptați și de a fi îngrijiți într-o familie permanentă, aceasta fiind o măsură afirmativă/pozitivă care a pornit de la necesitatea de a aplica un tratament diferențiat copiilor adoptabili pe baza criteriilor stabilite prin lege, care de altfel și în alt context ar constitui o formă de discriminare, context în care apreciază că măsura afirmativă poate fi admisă ca o veritabilă excepție datorită existenței unor nevoi imperioase ale copiilor adoptabili care fac parte din categoriile menționate, ce impun adoptarea de măsuri, ca excepție de la principiul egalității.

Învederează că, potrivit prevederilor art. 470 alin. (1) din Codul civil, „*prin adopție se stabilesc filiația dintre adoptat și cel care adoptă, precum și legături de rudenie între adoptat și rudele adoptatorului*”, iar conform prevederilor art. 471 alin. (1), „*Adoptatorul are față de copilul adoptat drepturile și îndatoririle părintelui față de copilul său firesc*”.

De asemenea, pârâțul arată că, în aplicarea art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, care consacră exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale fără discriminare, în jurisprudența sa, Curtea subliniază faptul că statele pot avea obligații pozitive în conformitate cu art. 14, precum și o obligație negativă de a nu discrimina în actele sale oficiale.

Considerentul 3 al preambulului Protocolului 12 la CEDO subliniază în mod explicit importanța unei acțiuni pozitive: „*Reafirmând că principiul nediscriminării nu împiedică statele părți să ia măsuri pentru a promova egalitatea deplină și efectivă, cu condiția să existe o justificare obiectivă și rezonabilă pentru aceste măsuri*”.

De asemenea, conform prevederilor art. 2 alin. (9) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, modificată și republicată, „*Măsurile luate de autoritățile publice sau de persoanele juridice de drept privat în favoarea unei persoane, unui grup de persoane sau a unei comunități, vizând asigurarea dezvoltării lor firești și realizarea efectivă a egalității de șanse a acestora în raport cu celelalte persoane, grupuri de persoane sau comunități, precum și măsurile pozitive ce vizează protecția grupurilor defavorizate nu constituie discriminare în sensul prezentei ordonanțe*”.

Mai mult, O.G. nr. 137/2000 recunoaște faptul că, pentru a obține respectarea principiului egalității, în practică este nevoie de mai mult decât de prevederi prohibitive; prin urmare, ele prevăd posibilitatea de a adopta măsuri pentru prevenirea sau compensarea dezavantajelor istorice suferite de anumite grupuri identificate pe un criteriu sau altul, iar prevederile art. 49 din Constituție referitoare la protecția copiilor și a tinerilor instituie obligativitatea statului de a implementa acțiuni pozitive pentru diferite categorii de persoane.

De asemenea, pârâțul apreciază că, pornind de la definiția egalității între cetățeni, redată în art. 4 alin. (2) din Constituție, și definiția egalității în drepturi, redată în art. 16 alin. (1) din Constituție, respectiv jurisprudența Curții Constituționale, se poate concluziona că există o obligativitate constituțională a statului de a implementa acțiuni pozitive în sprijinul categoriilor

de persoane care sunt pe o poziție de inegalitate cu majoritatea datorită unor cauze obiective, în scopul de a asigura acestora exercitarea drepturilor fundamentale ale omului.

Totodată, Curtea Constituțională a reținut că „*principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat*” în această situație.

În cazul discriminării substanțiale sau *de facto*, atunci când se tratează într-o manieră identică două sau mai multe persoane sau situații care sunt în fapt diferite, Curtea Constituțională a arătat că tratarea diferită a unor probleme ce țin de inegalitate nu este numai permisă, ci chiar cerută.

Astfel, având în vedere motivele de drept, dar mai ales motivele de fapt care au stat la baza adoptării măsurilor de stimulare a adopției, învederează pârâțul că H.G. nr. 798/2021 privind modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției a fost adoptată cu respectarea prevederilor legale.

Pentru toate considerentele anterior expuse, solicită, în principal, admiterea excepției invocate și anularea cererii de chemare în judecată, iar, pe fond, respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Cu privire la solicitarea de respingere a petiției nr. 4 ca inadmisibil, referitor la anularea Adresei nr. [...] / [...] / 11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului, pârâțul arată că această adresă reprezintă răspunsul comunicat de Secretariatul General al Guvernului (în temeiul dispozițiilor art. 60 din regulamentul aprobat prin H.G. nr. 561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, cu modificările și completările ulterioare) la reclamația administrativă prealabilă formulată de către partea reclamantă.

Arată că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, orice persoană care se consideră vătămată în drepturi recunoscute de lege sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ sau nesoluționarea în termen a unei cereri, se poate adresa instanței competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Actul administrativ de autoritate, supus cererii instanței de contencios administrativ, în condițiile prevăzute de art. 1 din Legea nr. 554/2004, este un act adoptat sau emis de o autoritate publică în mod unilateral în baza și în vederea executării în concret a legii, pentru nașterea, modificarea sau stingerea unor raporturi juridice, de regulă de drept administrativ.

Învederează pârâțul că această adresă de răspuns nu produce efecte juridice în sensul nașterii de drepturi și obligații între părți, neavând deci natura juridică a unui act administrativ de autoritate, și, astfel, nu poate forma obiectul unei cereri de anulare în condițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004, neavând capacitatea de a vătăma drepturi recunoscute de lege și de a putea fi atacat în justiție pentru nelegalitate.

În aceste condiții, solicită admiterea excepției inadmisibilității, întrucât adresa contestată nu întrunește elementele și caracteristicile actului administrativ care poate fi atacat în fața instanțelor de contencios, deoarece nu produce efecte juridice în sensul nașterii de drepturi și obligații între părți.

În susținerea apărărilor formulate, depune nota de fundamentare a H.G. nr. 579/2016 ca document ce a stat la baza emiterii actului administrativ contestat.

2.2. Întâmpinarea pârâtei Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș

Prin întâmpinarea formulată față de cererea reclamantei (filele 54—58), pârâta solicită instanței respingerea acțiunii.

Pârâta prezintă pe scurt starea de fapt a cauzei, după care, față de documentele invocate, solicită respingerea cererii ca netemeinică și nelegală.

În considerente arată că, așa cum rezultă din Cererea înregistrată la AJPIS Timiș cu numărul [...] / 25.08.2021,

reclamanta solicită acordarea indemnizației de sprijin, conform art. 100¹ din Legea nr. 273/2004, cu modificările și completările ulterioare, prevedere potrivit căreia „*Adoptatorul sau familia adoptatoare beneficiază, cu titlul de sprijin financiar, de o indemnizație lunară, denumită în continuare indemnizație de sprijin, raportată la indicatorul social de referință, în cuantum de 1,20 ISR, pentru fiecare copil care, la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, se află în una dintre următoarele situații:*

- a) are vârsta cuprinsă între 3 și 6 ani;
- b) este încadrat în grad de handicap ușor sau mediu;
- c) face parte dintr-un grup de 2 frați adoptabili împreună.

(2) *Cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 50% pentru cazul în care la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției copilul se află în una dintre următoarele situații:*

- a) are împlinită vârsta de 7 ani;
- b) este încadrat în grad de handicap accentuat sau grav, infectat HIV sau bolnav SIDA;
- c) face parte dintr-un grup de cel puțin 3 frați adoptabili împreună.

(3) *În situația în care copilul adoptat întrunește două dintre condițiile prevăzute la alin. (1) sau (2), cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 75%.*

(4) *În situația în care copilul adoptat întrunește cumulativ toate condițiile prevăzute la alin. (1) sau pe cele prevăzute la alin. (2), cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 100%.*

(5) *Indemnizația de sprijin prevăzută la alin. (1)–(4) se acordă începând cu luna următoare rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției și încetează fie la dobândirea capacității depline de exercițiu de către copilul adoptat, fie în luna în care a intervenit desfacerea adopției sau declararea nulității acesteia. La cererea adoptatului, exprimată după dobândirea capacității depline de exercițiu, dacă acesta își continuă studiile într-o formă de învățământ de zi, sprijinul financiar poate fi acordat pe toată durata continuării studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani.”*

Învederează pârâta faptul că Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției a fost modificată și completată prin Legea nr. 268/2020, publicată în Monitorul Oficial al României la data de 26.11.2020, iar, conform art. III, termenul de intrare în vigoare este de 120 de zile de la publicarea legii în Monitorul Oficial al României. Astfel, data intrării în vigoare este 26.03.2021.

Totodată, arată că, potrivit H.G. nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, modificată și completată prin H.G. nr. 798/2021 — art. 80 „(1) *În aplicarea prevederilor art. 100¹ din lege, indemnizația de sprijin se acordă pe baza cererii adoptatorului sau a unuia dintre soții care au adoptat copilul/copiii...*”

— art. 83: „(1) *Dispozițiile art. 80 și 81 se aplică persoanelor care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției...*”

Astfel, ținând cont de aceste prevederi legale, susține pârâta că este evident că la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției — 8.07.2020 (Decizia civilă nr. 49/PI/CC din 2.06.2020, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. [...]/[...]/2020) nu era în vigoare art. 100¹ din Legea nr. 273/2004, deoarece Legea nr. 268/2020, prin care a fost introdus acest articol, a fost publicată în Monitorul Oficial al României la data de 26.11.2020, iar data intrării în vigoare este data de 26.03.2021.

Totodată, pârâta susține că Decizia nr. [...]/15.09.2021 este emisă de către AJPIS Timiș cu respectarea tuturor prevederilor legale de formă, de fond și de procedură, aspecte necontestate de reclamantă, fiind emisă în formă scrisă, motivată în fapt și în drept, și comunicată reclamantei.

Având în vedere aceste aspecte, Decizia nr. [...]/15.09.2021 a fost redactată și întocmită corect, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, fapt pentru care solicită instanței să respingă

acțiunea ca nefondată și, în consecință, să mențină decizia ca legal întocmită.

În drept, își întemeiază întâmpinarea pe următoarele dispoziții legale:

— Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției;

— H.G. nr. 579/2016 din 10 august 2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 233/2012 privind serviciile și activitățile ce pot fi desfășurate de către organismele private române în cadrul procedurii adopției interne, precum și metodologia de autorizare a acestora și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.441/2004 cu privire la autorizarea organizațiilor private străine de a desfășura activități în domeniul adopției internaționale;

— Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 205 și următoarele din Codul de procedură civilă.

3. Aprecierea Curtii de Apel Timișoara

Analizând probatoriul administrat în cauză, instanța constată următoarele:

3.1. Cu privire la obiectul litigiului. Curtea de apel constată că în prezenta cauză reclamanta A. a solicitat — chemând în judecată pârâții Guvernul României, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș:

— anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021;

— anularea Deciziei nr. [...]/15.09.2021 privind respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș;

— obligarea A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unei decizii privind admiterea acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu modificările și completările ulterioare;

— anularea Adresei nr. [...]/[...]/11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului;

— anularea Adresei nr. [...]/17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș;

— obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea litigiului.

Curtea de apel va analiza cu prioritate aceste excepții, raportat la dispozițiile art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), potrivit căreia „*instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei*”.

3.2. În ceea ce privește excepția nulității acțiunii pentru netimbrarea acesteia, invocată de pârâțul Guvernul României pe considerentul că la exemplarul cererii de chemare în judecată comunicate Guvernului României nu se regăsește dovada plății taxei judiciare de timbru, instanța observă că la fila 20 din dosar este atașată dovada plății taxei judiciare de timbru în cuantum de 150 lei, corespunzătoare celor trei capete de cerere cu finalitate diferită formulate [anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, anularea Deciziei nr. [...]/15.09.2021 a Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, obligarea A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unui noi decizii de soluționare a cererii reclamantei].

Conform art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, „*În materia contenciosului administrativ, cererile introduse de cei vătămăți în drepturile lor printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative de a le rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege se taxează după cum urmează:*

a) *cererile pentru anularea actului sau, după caz, recunoașterea dreptului pretins, precum și pentru eliberarea unui certificat, a unei adeverințe sau a oricărui altui înscris — 50 lei;*

b) *cererile cu caracter patrimonial, prin care se solicită și repararea pagubelor suferite printr-un act administrativ — 10% din valoarea pretinsă, dar nu mai mult de 300 lei”.*

Raportat la dispozițiile speciale ale art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013, Curtea reține că taxa judiciară de timbru datorată de reclamantă este de 150 lei, corespunzătoare celor trei capete de cerere cu finalitate diferită [taxabile conform art. 34 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013], cereri având ca obiect anularea a două acte administrative și obligarea autorității pârâte la emiterea unui act administrativ.

Având în vedere cele arătate mai sus, instanța reține că reclamanta a făcut dovada plății taxei judiciare de timbru impuse de instanță, excepția nulității acțiunii pentru netimbrarea acesteia urmând a fi respinsă cu această motivare.

3.3. Examinând excepția inadmisibilității cererii având ca obiect anularea Adresei nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului, instanța observă că pârâțul Guvernul României a susținut că această adresă reprezintă răspunsul comunicat de Secretariatul General al Guvernului la reclamația administrativă prealabilă formulată de către partea reclamantă — adresă care nu produce efecte juridice în sensul nașterii de drepturi și obligații între părți, neavând deci natura juridică a unui act administrativ de autoritate și, astfel, nu poate forma obiectul unei cereri de anulare în condițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004, neavând capacitatea de a vătâma drepturi recunoscute de lege și de a putea fi atacat în justiție pentru nelegalitate.

Instanța constată că, prin Adresa nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022, Secretariatul General al Guvernului a respins solicitarea reclamantei de revocare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, fiind un refuz explicit de soluționare favorabilă a cererii reclamantei. Acest răspuns a fost emis în cadrul unei proceduri administrative prealabile obligatorii, nefiind o simplă corespondență fără consecințe juridice, astfel cum pare să pretindă Guvernul României. Curtea de apel subliniază că reclamanta nu putea sesiza direct instanța de contencios administrativ și că erau obligatorii adresarea unei cereri către autoritatea administrativă pârâtă — Guvernul României — și urmarea procedurii prealabile obligatorii prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004.

În acest sens, instanța reamintește că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, „*orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public*”.

De asemenea, conform art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, „*se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal*”.

În privința definiției refuzului nejustificat de a soluționa o cerere, art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 554/2004 prevede că prin refuz nejustificat de a soluționa o cerere se înțelege „*exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane; este asimilată refuzului nejustificat și nepunerea în executare a actului administrativ emis ca urmare a soluționării favorabile a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile*”.

Instanța subliniază că existența unui exces de putere constituie o chestiune de fond, respectiv de temeinicie a pretenției reclamantei, având în vedere că art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 prevede că prin exces de putere se înțelege „*exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor*”. Or, în acest moment, în speță nu s-a stabilit existența unei încălcări a drepturilor reclamantei prin emiterea răspunsului contestat. Așadar, pentru a se constata dacă este vorba despre situația unui „*refuz nejustificat de soluționare a unei cereri*”, Curtea reține că acesta semnifică „*exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane*”, iar excesul de putere se stabilește prin evaluarea împrejurării dacă

dreptul de apreciere al autorității administrative a fost exercitat „*prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor*”.

Cu toate acestea, chiar dacă existența excesului de putere constituie un aspect de temeinicie a acțiunii reclamantei, este indiscutabil refuzul explicit de soluționare a cererii reclamantei, astfel cum a fost exprimat prin Adresa nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022.

Acest refuz constituie cauza acțiunii reclamantei, reclamanta considerând nelegală conduita Guvernului României. Or, conform art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „*(1) Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim*”.

Chiar dacă nu se poate reține — în această fază preliminară — existența unui exces de putere al Guvernului României, curtea de apel subliniază caracterul explicit al refuzului Guvernului României de a soluționa favorabil cererea reclamantei, refuz pe care reclamanta îl consideră nejustificat și care este asimilat de lege unui act administrativ, astfel cum rezultă din art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004. Chiar dacă acest refuz nu modifică drepturile recunoscute reclamantei în planul dreptului material, el reprezintă o manifestare de voință producătoare de efecte juridice, manifestare de voință al cărei conținut permite reclamantei să sesizeze instanța de contencios administrativ fără a i se opune neîndeplinirea procedurii administrative prealabile prevăzute de art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004 prevăzând că nu este obligatorie plângerea prealabilă în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) din aceeași lege.

În concluzie, Adresa nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022 constituie un refuz explicit de soluționare a cererii reclamantei, refuz asimilat unui act administrativ prin dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel încât este justificată contestarea sa în justiție, în condițiile în care reclamanta este nemulțumită de răspunsul primit la cererea sa, nemulțumire care justifică demersul judiciar declanșat în prezenta cauză, și a cărui contestare în justiție este admisibilă în temeiul reglementărilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (2), coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. i) și cu dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Având în vedere cele arătate mai sus, instanța va respinge, ca neîntemeiată, excepția inadmisibilității cererii având ca obiect anularea Adresei nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului.

3.4. Examinând fondul litigiului, cu privire la starea de fapt, instanța reține ca nefiind contestat că prin Decizia civilă nr. 49/PI/CC/2.06.2020, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. [...]/[...]/2020, rămasă definitivă la data de 8.07.2020 (atașată la filele 62—66 din dosar) a fost încuviințată adopția minorei B. (având CNP [...]) și a minorului C. (având CNP [...]) de către reclamanta din prezenta cauză — doamna A. — și de către domnul D. Conform afirmațiilor necontestate ale reclamantei, minorii fac parte dintr-un grup de doi frați adoptabili împreună, având împlinită și vârsta de 7 ani la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției.

Ulterior rămânerii definitive a Deciziei civile nr. 49/PI/CC/2.06.2020 a Tribunalului Timiș, a intrat în vigoare — la data de 26.03.2021 — Legea nr. 268/2020 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1140 din 26 noiembrie 2020), prin care a fost modificată Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, fiind introdus art. 100¹, care prevede acordarea unui sprijin financiar pentru anumite categorii de adopții, între care se regăsește și cazul adopțiilor a doi frați adoptabili împreună și având împlinită vârsta de 7 ani.

Având în vedere dispozițiile art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 — astfel cum au fost introduse prin Legea nr. 268/2020, reclamanta a înregistrat la Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș Cererea nr. 5.188/25.08.2021, prin care a solicitat — în calitate de adoptatoare a minorei B. (având CNP [...]) și a minorului C. (având CNP [...]) — acordarea indemnizației de sprijin, în baza art. 100¹ alin. (1) lit. c), alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, cu modificările și completările ulterioare. Conform reclamantei, minorii fac parte dintr-un grup de doi frați adoptabili împreună, având împlinită și vârsta de 7 ani la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției.

Prin **Decizia nr. [...]/15.09.2021** (filele 12—13 și 41—42 dosar), Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș a dispus respingerea acordării indemnizației lunare de sprijin solicitate de reclamantă pentru minora B., nefiind menționat și minorul C.

În motivarea Deciziei nr. [...]/15.09.2021, A.J.P.I.S. Timiș a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 83 și art. 127 alin. (4) din H.G. nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, precum și că Decizia civilă nr. 49/PI/CC/2020, emisă de Tribunalul Timiș, a rămas definitivă la data de 8.07.2020 (filele 62—66 dosar), anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, precum și pentru abrogarea art. 5 alin. (7) lit. ș) și cc) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2014 privind adoptarea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, care este în vigoare din data de 26.03.2021.

Astfel, conform părății, dispozițiile art. 1 pct. 32 art. 100¹ din Legea nr. 268/2020 sunt aplicabile familiilor adoptatoare care au hotărâri judecătorești de încuviințare în vederea adopției rămase definitive din data de 26.03.2021.

Reclamanta a formulat o plângere prealabilă (filele 43—54 dosar) — conform art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 — împotriva Hotărârii Guvernului nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 233/2012 privind serviciile și activitățile ce pot fi desfășurate de către organismele private române în cadrul procedurii adopției interne, precum și metodologia de autorizare a acestora și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.441/2004 cu privire la autorizarea organizațiilor private străine de a desfășura activități în domeniul adopției internaționale, a cărei anexă a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021 privind modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016, prin care a solicitat revocarea parțială a H.G. anterior menționată, respectiv a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021.

Plângerea a fost respinsă prin **Adresa nr. [...]/[...]/[...]/11.01.2022**, emisă de Secretariatul General al Guvernului (fila 14 dosar).

De asemenea, în baza aceluiași temei de drept, reclamanta a formulat plângere prealabilă și împotriva Deciziei nr. [...]/15.09.2021, emisă de A.J.P.I.S. Timiș (plângere atașată la filele 28—40 dosar), prin care a solicitat revocarea acesteia și emiterea unei decizii privind admiterea acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004.

Prin **Adresa nr. [...]/17.11.2021**, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș (fila 15 dosar), a fost respinsă plângerea formulată de reclamantă împotriva Deciziei nr. 13.364/15.09.2021.

3.5. Referitor la dispozițiile legale aplicabile, instanța reține că:

3.5.1. Prin art. I din Legea nr. 268/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1140 din 26 noiembrie 2020, a fost modificată Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției.

Conform **art. I pct. 32 din Legea nr. 268/2020**, „Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 23 septembrie 2016,

cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: (...)

32. După capitolul VIII se introduce un nou capitol, capitolul VIII¹ «Dispoziții privind susținerea și stimularea adopției interne», cuprinzând articolele 100¹—100⁶, cu următorul cuprins:

«CAPITOLUL VIII¹

Dispoziții privind susținerea și stimularea adopției interne

Art. 100¹. — (1) Adoptatorul sau familia adoptatoare beneficiază, cu titlul de sprijin financiar, de o indemnizație lunară, denumită în continuare indemnizație de sprijin, raportată la indicatorul social de referință, în cuantum de 1,20 ISR, pentru fiecare copil care, la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, se află în una dintre următoarele situații:

- a) are vârsta cuprinsă între 3 și 6 ani;
- b) este încadrat în grad de handicap ușor sau mediu;
- c) face parte dintr-un grup de 2 frați adoptabili împreună.

(2) Cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 50% pentru cazul în care la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției copilul se află în una dintre următoarele situații:

- a) are împlinită vârsta de 7 ani;
- b) este încadrat în grad de handicap accentuat sau grav, infectat HIV sau bolnav SIDA;
- c) face parte dintr-un grup de cel puțin 3 frați adoptabili împreună.

(3) În situația în care copilul adoptat întrunește două dintre condițiile prevăzute la alin. (1) sau (2), cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 75%.

(4) În situația în care copilul adoptat întrunește cumulativ toate condițiile prevăzute la alin. (1) sau pe cele prevăzute la alin. (2), cuantumul indemnizației de sprijin se majorează cu 100%.

(5) Indemnizația de sprijin prevăzută la alin. (1)—(4) se acordă începând cu luna următoare rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției și încetează fie la dobândirea capacității depline de exercițiu de către copilul adoptat, fie în luna în care a intervenit desfacerea adopției sau declararea nulității acesteia. La cererea adoptatului, exprimată după dobândirea capacității depline de exercițiu, dacă acesta își continuă studiile într-o formă de învățământ de zi, sprijinul financiar poate fi acordat pe toată durata continuării studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani.

Art. 100². — (1) Adoptatorul sau familia adoptatoare care a adoptat unul sau mai mulți copii beneficiază pentru fiecare copil adoptat de o sumă fixă în cuantum de 1.500 lei pe an, destinată asigurării unor servicii de recuperare/reabilitare medicale, psihologice sau de altă natură și a căror necesitate a fost stabilită ca urmare a recomandărilor unui medic, psiholog sau asistent social.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) se acordă pe perioada etapei de monitorizare postadopție și numai dacă nu a intervenit desfacerea adopției sau declararea nulității acesteia.

(3) Perioada de acordare prevăzută la alin. (2) se poate prelungi o singură dată până la 6 luni în situația în care, în baza recomandărilor unui medic, psiholog sau asistent social, se impune continuitatea asigurării serviciilor de recuperare/reabilitare.

Art. 100³. — (1) În situațiile în care cheltuielile necesare pentru acoperirea integrală a serviciilor de recuperare/reabilitare recomandate depășesc suma prevăzută la art. 100² alin. (1), diferența poate fi suportată de către angajatorii adoptatorului, persoane juridice de drept public sau privat.

(2) Cheltuielile efectuate conform alin. (1) de către persoanele juridice de drept privat se deduc din impozitul pe venit aferent anului în care aceste cheltuieli au fost efectuate.

Art. 100⁴. — (1) Pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare realizate de adoptator sau familia adoptatoare în vederea participării la procedura potrivirii practice cu un copil având domiciliul în alt județ decât cel al adoptatorului/familiei adoptatoare se acordă suma de 200 de lei/zi/persoană.

(2) Perioada pentru care se acordă suma prevăzută la alin. (1) este de maximum 10 zile din durata totală a procedurii de potrivire practică. Sumele efective se plătesc pe baza programului de vizite întocmit de către direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul

copilului, în termen de maximum 45 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției copilului cu care s-a realizat potrivirea practică.

Art. 100⁵. — (1) Fondurile necesare plății drepturilor bănești prevăzute la art. 100¹ și 100², cheltuielile administrative, precum și cele de transmitere a drepturilor se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, iar plata acestora se realizează de către Agenția Națională de Plăți și Inspecție Socială prin agențiile județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București.

(2) Procedura de acordare și de plată a indemnizației de sprijin prevăzute la art. 100¹, precum și procedura de acordare a sumelor destinate acoperirii cheltuielilor prevăzute la art. 100² se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(3) Plata drepturilor prevăzute la art. 100⁴ se asigură din transferuri de la bugetul de stat către bugetele locale și se realizează de către direcția în a cărei rază teritorială are domiciliul adoptatorului/familia adoptatoare. Modalitatea de acordare se stabilește prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București.

Art. 100⁶. — Prevederile prezentului capitol sunt aplicabile adopțiilor încuviințate conform procedurii adopției interne și nu se aplică în cazul persoanelor care adoptă copilul soțului.»

3.5.2. Conform art. III din Legea nr. 268/2020, „(1) Prevederile art. I intră în vigoare la 120 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

3.5.3. **Prin H.G. nr. 798/2021**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 5 august 2021, a fost modificată anexa la Hotărârea Guvernului nr. 579/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, respectiv anexa la H.G. nr. 798/2021 cuprinzând noile norme metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004.

Art. 80 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției (normele metodologice din anexa la H.G. nr. 798/2021) are următorul conținut:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 100¹ din lege, indemnizația de sprijin se acordă pe baza cererii adoptatorului sau a unuia dintre soții care au adoptat copilul/copiii, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 5.

(2) Cererea este însoțită de copia hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, precum și de copia actului de identitate a solicitantului, copia certificatului de naștere al copilului și, după caz, acte doveditoare privind încadrarea în una sau mai multe dintre categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) lit. b) și c) și alin. (2) lit. b) și c) din lege.

(3) Pentru acordarea indemnizației de sprijin potrivit art. 100¹ alin. (5) din lege, începând cu luna următoare rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, cererea și documentele justificative prevăzute la alin. (1) și (2) se depun în termen de 30 de zile lucrătoare de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției și se înregistrează la agenția teritorială în a cărei rază administrativ-teritorială are domiciliul persoana îndreptățită. În situația în care se depășește termenul de 30 de zile lucrătoare, indemnizația de sprijin se acordă începând cu luna următoare depunerii cererii.

(4) Cererea și documentele justificative se depun în format letric sau, după caz, în format electronic.

(5) Până la dobândirea capacității depline de exercițiu de către adoptat, indemnizația de sprijin se acordă adoptatorului sau unuia dintre soții care au adoptat copilul/copiii.”

Art. 81 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției (normele metodologice din anexa la H.G. nr. 798/2021) prevede următoarele:

„(1) În aplicarea prevederilor art. 100¹ alin. (5) din lege, pentru acordarea indemnizației de sprijin după dobândirea capacității depline de exercițiu de către adoptat, acesta depune o nouă cerere, însoțită de actul doveditor privind continuarea studiilor într-o formă de învățământ de zi, eliberat de unitatea de învățământ.

(2) Indemnizația de sprijin prevăzută la alin. (1) se acordă după cum urmează:

a) începând cu luna următoare celei în care adoptatul a dobândit capacitate deplină de exercițiu, dacă la data dobândirii urmează studiile și cererea se depune în termen de 30 de zile de la data împlinirii vârstei de 18 ani;

b) începând cu luna următoare depunerii cererii, dacă la data dobândirii capacității depline de exercițiu a finalizat studiile și în termen de maximum 120 de zile de la data dobândirii capacității de exercițiu de către adoptat urmează să înceapă o nouă formă de învățământ.

(3) Indemnizația de sprijin prevăzută la alin. (1) se plătește adoptatului atât timp cât este îndeplinită condiția de continuare a studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani.

(4) Pentru verificarea îndeplinirii condiției de continuare a studiilor, adoptatul are obligația să prezinte o dată la 6 luni adeverința eliberată de unitatea de învățământ ale cărei cursuri de zi le frecventează. Termenul de 6 luni se calculează de la depunerea inițială a cererii.

(5) În situația în care adoptatul nu depune adeverința prevăzută la alin. (4), plata indemnizației de sprijin încetează.

(6) Indemnizația de sprijin se acordă și pe perioada în care adoptatul este înscris la unitatea de învățământ, însă nu urmează cursurile din motive medicale, dovedite cu documente eliberate de medicul specialist sau medicul de familie.”

Conform art. 83 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției (normele metodologice din anexa la H.G. nr. 798/2021), „(1) Dispozițiile art. 80 și 81 se aplică persoanelor care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, precum și pentru abrogarea art. 5 alin. (7) lit. s) și cc) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2004 privind adoptarea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

3.5.4. Conform pct. VII din secțiunea a doua a expunerii de motive a Legii nr. 268/2020:

„VII. Reglementarea de noi stimulente financiare care să susțină decizia unei familii de a adopta, cu scopul identificării cât mai rapide a unei familii adoptive pentru copiii aflați în sistemul de protecție. Stimulentele financiare cresc progresiv și vizează susținerea familiilor care adoptă copii de vârstă mai mare, cu handicap ori care fac parte dintr-un grup de frați.

Adoptatorul sau familia adoptatoare beneficiază, cu titlul de sprijin financiar, de o indemnizație lunară, raportată la indicatorul social de referință, în cuantum de 1,20 ISR (600 lei), pentru fiecare copil care, la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției, se afla în una din următoarele situații:

a) avea vârsta cuprinsă între 3 și 6 ani;

b) era încadrat în grad de handicap ușor sau mediu;

c) făcea parte dintr-un grup de 2 frați adoptabili împreună. Cuantumul indemnizației se majorează cu 50% pentru cazul în care la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției copilul se afla în una din următoarele situații:

a) avea împlinită vârsta de 7 ani;

b) era încadrat în grad de handicap accentuat sau grav, infectat HIV sau bolnav SIDA;

c) face parte dintr-un grup de cel puțin 3 frați adoptabili împreună.

În situația în care copilul adoptat întrunește două dintre condițiile menționate mai sus, cuantumul indemnizației se majorează cu 25% și, respectiv, cu 50% în plus, dacă toate cele trei condiții menționate sunt întrunite.

Sprijinul financiar se acordă până la dobândirea capacității depline de exercițiu de către copilul adoptat și numai dacă nu a intervenit desfacerea sau declararea nulității adopției. La cererea adoptatului, exprimată după dobândirea capacității depline de exercițiu, dacă acesta își continuă studiile o singură dată în fiecare formă de învățământ de zi, sprijinul financiar

poate fi acordat pe toată durata continuării studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani.

— Adoptatorul sau familia adoptatoare care a adoptat unul sau mai mulți copii beneficiază, pentru fiecare copil adoptat, de o sumă fixă în cuantum de 1.500 lei pe an, destinată asigurării unor servicii de recuperare/reabilitare medicale, psihologice sau de altă natură și a căror nevoie a fost stabilită ca urmare a recomandărilor unui medic, psiholog sau asistent social. Această sumă se acordă pe durata etapei de monitorizare postadoptivă, în baza cererii adoptatorului sau familiei adoptatoare formulate ulterior rămânerii definitive a sentinței judecătorești de încuviințare a adopției și numai dacă nu a intervenit desfacerea sau declararea nulității adopției.

În situațiile în care cuantumul sumei necesare pentru acoperirea integrală a serviciilor de recuperare recomandate depășește cuantumul decontat prin lege, diferența poate fi suportată de către angajatorii adoptatorului, persoane juridice de drept public sau privat; cheltuielile efectuate de către persoanele juridice de drept privat se deduc din impozitul pe venit aferent anului în care aceste cheltuieli au fost efectuate.

— Acordarea unei sume de 200 lei/zi/persoană destinate acoperirii cheltuielilor de cazare și transport realizate de adoptator sau familia adoptatoare în vederea participării la procedura potrivirii practice cu un copil având domiciliul în alt județ decât cel al adoptatorului/adoptatorilor.”

3.6. Examinând cererea reclamantei de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016 (astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021), instanța observă că reclamanta a invocat două motive de nulitate, și anume:

— adăugarea nelegală a unei cerințe care nu este prevăzută de art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020), respectiv a cerinței conform căreia beneficiul acordării indemnizației lunare de sprijin în temeiul art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 se aplică exclusiv în cazurile în care hotărârea judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, fiind încălcate prevederile art. 4 și cele ale art. 13 lit. a) și b) din Legea nr. 24/2000, precum și ale art. 108 alin. (2) din Constituția României care prevede că: „Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.”;

— art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016 încalcă principiul nediscriminării, consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția europeană a drepturilor omului, deoarece exclude de la beneficiul acordării indemnizației lunare de sprijin în temeiul art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, persoanele care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției.

3.6.1. Cu privire la pretinsa încălcare a principiului ierarhiei actelor juridice cu caracter normativ prin adăugarea unei condiții neprevăzute de lege, curtea de apel subliniază, cu titlu preliminar, că legalitatea unui act normativ emis de Guvernul României se evaluează în raport cu reglementările cuprinse în actele de nivel superior adoptate în materia respectivă. Legalitatea unui asemenea act normativ implică respectarea reglementărilor emise în domeniul respectiv și care sunt cuprinse în Constituția României, în legi sau în ordonanțele și ordonanțele de urgență ale Guvernului.

În acest sens — cu privire la ierarhia actelor normative — art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative prevede următoarele:

„(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

(2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi.

(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Totodată, conform art. 81 alin. (1) (fostul art. 79 anterior republicării din 2010) din Legea nr. 24/2000, „la elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legii, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior”.

De aceea, dispozițiile art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016 nu pot stabili reguli diferite decât acelea statuate prin actul normativ cu forță juridică superioară — respectiv prin Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020) — sau care să conducă la consecințe juridice diferite de cele prevăzute de actul normativ principal.

Pornind de la aceste considerații teoretice, instanța observă că nu rezultă din textul art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020) că acesta s-ar aplica exclusiv adopțiilor încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive după intrarea în vigoare a Legii nr. 268/2020. Nici Guvernul nu a indicat vreo astfel de dispoziție legală explicită inserată în Legea nr. 273/2004 și care să reglementeze acest aspect. Instanța mai observă că art. 100¹ alin. (5) din Legea nr. 273/2004 — conform căruia „(5) Indemnizația de sprijin prevăzută la alin. (1)–(4) se acordă începând cu luna următoare rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopției și încetează ...” — reglementează momentul de la care se datorează indemnizația respectivă și nu poate constitui un temei pentru a se reține că s-ar aplica exclusiv adopțiilor încuviințate hotărâri judecătorești rămase definitive după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 — 26.03.2021.

Pe de altă parte, contrar opiniei reclamantei, instanța consideră că art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 798/2021 nu contravine prevederilor art. 100⁶ din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, potrivit căroră „Prevederile prezentului capitol sunt aplicabile adopțiilor încuviințate conform procedurii adopției interne și nu se aplică în cazul persoanelor care adoptă copilul soțului”. Instituind o interdicție de aplicare a stimulentei financiare în cazul adopției internaționale și neaplicându-se în cazul persoanelor care adoptă copilul soțului, textul art. 100⁶ din Legea nr. 273/2004 nu vizează criteriul referitor la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de încuviințare a adopțiilor vizate de noua reglementare.

Curtea consideră însă relevantă, sub acest aspect, expunerea de motive a Legii nr. 268/2020, respectiv pct. VII din secțiunea a doua a expunerii de motive a Legii nr. 268/2020, text conform căruia proiectul de lege vizează „VII. Reglementarea de noi stimulente financiare care să susțină decizia unei familii de a adopta, cu scopul identificării cât mai rapide a unei familii adoptive pentru copiii aflați în sistemul de protecție. (...)”. Textul subliniază intenția legiuitorului de a institui stimulente financiare care „să susțină decizia unei familii de a adopta, cu scopul identificării cât mai rapide a unei familii adoptive pentru copiii aflați în sistemul de protecție. (...)”. Prin urmare, stimulentele sunt destinate familiilor care intenționează — în viitor — să încheie o adopție, iar nu acelor care au finalizat această procedură la data intrării în vigoare a proiectului de act normativ în discuție (Legea nr. 268/2020). Numai în acest mod s-ar putea reține și referirea la copiii aflați în sistemul de protecție, respectiv la copiii care nu au fost încă adoptați.

Instanța consideră, astfel, că pct. VII din secțiunea a doua a expunerii de motive a Legii nr. 268/2020 susține reglementarea din art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 798/2021 și justifică ideea potrivit căreia stimulentele financiare reglementate de art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 sunt destinate exclusiv persoanelor care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Instanța subliniază că expunerea de motive este un document de motivare necesar în cadrul procedurii de adoptare a legilor, iar apelarea la conținutul acesteia în stabilirea înțelesului art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 este justificată, în contextul în care expunerea de motive lămurește sensul acestei dispoziții legale, ținându-se seama de finalitatea urmărită de legiuitor la adoptarea actului normativ în discuție.

Raportat la intenția legiuitorului de a institui aceste stimulente financiare în scopul „*identificării cât mai rapide a unei familii adoptive pentru copiii aflați în sistemul de protecție. (...)*”, instanța consideră că textul art. 83 alin. (1) din Anexa la H.G. nr. 798/2021 respectă intenția din expunerea de motive a Legii nr. 268/2020 de a limita acordarea acestor stimulente exclusiv persoanelor care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

În concluzie, instanța reține că art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 798/2021 nu contravine dispozițiilor art. 100¹ din Legea nr. 273/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020, nefiind încălcat principiul ierarhiei actelor normative.

3.6.2. În ceea ce privește încălcarea reglementărilor privind nediscriminarea și principiul egalității în drepturi, instanța reamintește că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Așadar, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, Curtea Constituțională a reținut că sintagma „*fără privilegii și fără discriminări*” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite, astfel cum s-a arătat mai sus.

În privința reglementărilor internaționale, instanța amintește și dispozițiile **art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului**, potrivit cărora „*exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație*”. Textul vizează „*exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție*”, deci inclusiv dreptul reglementat de art. 8 din convenție, referitor la viața intimă, familială și privată, drept care include și relațiile dintre adoptat și adoptator, dar și măsurile dispuse de state cu privire la aceste relații.

O altă reglementare internațională referitoare la discriminare este cea din **Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale**, adoptat la Roma la 4 noiembrie 2000 și semnat de România la 4 noiembrie 2000, care a fost ratificat de România prin Legea nr. 103/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006.

Protocolul a intrat în vigoare pentru România la data de 1.11.2006, conform informațiilor disponibile pe site-ul oficial al Consiliului European.

Art. 1 din acest protocol reglementează interzicerea generală a discriminării și are următorul conținut:

1. „*Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.*”

2. „*Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1.*”

Spre deosebire de art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, care se referă la exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de Convenția europeană a drepturilor omului, Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la interzicerea discriminării în exercitarea „*oricărui drept prevăzut de lege*”, așadar vizează orice drept recunoscut în legislația statelor părți la Convenție, iar nu numai drepturile consacrate de Convenție.

Prin urmare, Protocolul nr. 12 la Convenție este aplicabil în cauză, fiind aplicabilă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie de interzicere a discriminării.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o diferență de tratament este discriminatorie „*dacă nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă*”, adică dacă nu urmărește „*un scop legitim*” sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit [*Molla Sali împotriva Greciei* (MC), 2018, pct. 135; *Fabián împotriva Ungariei* (MC), 2017, pct. 113; *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, pct. 72; *Cauza lingvistică belgiană*, 1968, pct. 10 din partea „În drept”]. Prin urmare, Curtea va efectua așa-numitul „control al proporționalității”, care are două etape. În primul rând, va examina existența unui scop legitim (secțiunea 1 de mai jos) și, în al doilea rând, va controla proporționalitatea *stricto sensu* a diferenței de tratament.

Pentru ca o diferență de tratament să fie justificată, statele trebuie, în primul rând, să întemeieze măsura în cauză pe un „scop legitim” [*Molla Mali împotriva Greciei* (MC), 2018, pct. 135; *Fabris împotriva Franței* (MC), 2013, pct. 56]. În plus, acestea trebuie să demonstreze că există o „legătură” între scopul legitim urmărit și diferența de tratament de care se plânge reclamantul. De exemplu, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că nu exista nicio legătură între scopul de a păstra unitatea familiei și purtarea unui nume de familie comun, bazat pe patronimul soțului, și a concluzionat că obligația impusă femeilor căsătorite de a purta numele de familie al soțului lor nu era justificată (Hotărârea *Unal Tekeli împotriva Turciei*, 2004, pct. 66).

Totodată, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, diferența de tratament trebuie să asigure un echilibru just între protecția intereselor comunității și respectarea drepturilor și libertăților individului (*Cauza lingvistică belgiană*, 1968, pct. 10 din partea „În drept”). Astfel, Curtea impune existența unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit [hotărârile *Molla Sali împotriva Greciei* (MC), 2018, pct. 135; *Fabris împotriva Franței* (MC), 2013, pct. 56; *Mazurek împotriva Franței*, 2000, pct. 46 și 48; *Larkos împotriva Ciprului* (MC), 1999, pct. 29].

De asemenea, instanța consideră pertinentă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată de reclamantă prin acțiune — respectiv hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din *Cauza Frette c. Franței*, Hotărârea din 26 februarie 2002; *Cauza Pretty c. Regatului Unit*, Hotărârea din 29 aprilie 2002, prin care Curtea de la Strasbourg a statuat că o diferență

de tratament între persoane plasate în situații analoage sau compatibile este discriminatorie dacă nu se bazează pe o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit, precum și că art. 14 din Convenție este încălcat nu numai în cazul în care statele aplică tratament diferit persoanelor care se află în situații analoage sau comparabile, ci și în cazul în care statele nu aplică un tratament diferit persoanelor ale căror situații sunt substanțial diferite (Cauza *Van Raalte c. Olandei*, Hotărârea din 21 februarie 1997; Cauza *Thlimmenos c. Greciei*, Hotărârea din 6 aprilie 2000).

Referitor la existența pretensei discriminări în speță, Curtea observă că prin dispozițiile legale criticate s-a instituit un tratament juridic diferit — respectiv mai favorabil — pentru adopțiile vizând anumite categorii de copii, respectiv:

- pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 3 și 6 ani sau cu vârsta mai mare de 7 ani;
- pentru copiii cu dizabilități (copiii încadrați în grad de handicap ușor sau mediu, respectiv în grad de handicap accentuat sau grav, infectați HIV sau bolnavi SIDA);
- pentru copiii aparținând unor grupuri de 2 sau 3 frați.

Pentru aceste categorii de copii, conform afirmațiilor Guvernului României, necontestate de reclamantă, perioada de ședere în sistemul de protecție specială este exagerat de mare, respectiv de aproximativ 8 ani, ceea ce justifică, și în opinia instanței, stimularea adopției acestor categorii de copii.

În acest sens, Guvernul a invocat și faptul că, potrivit datelor statistice disponibile, 27% din totalul copiilor adoptabili au vârsta sub 7 ani, iar 89% din familiile atestate își doresc copii cu vârsta maximă de 7 ani; în ceea ce privește starea de sănătate, doar 45% din copiii adoptabili sunt fără probleme de sănătate, în timp ce 69% dintre familiile atestate își doresc copii fără probleme de sănătate; totodată, referitor la grupurile de frați, 84% dintre familiile atestate își doresc un singur copil și numai 16% își doresc un grup de frați, în timp ce 34% dintre copiii adoptabili erau adoptabili împreună cu unul sau mai mulți frați.

Din acest punct de vedere, reglementarea unor stimulente financiare pentru adoptarea unor copii din categoriile respective reprezintă și o concretizare a obligațiilor pe care România și le-a asumat ca parte la Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, în care se consacră obligația statelor părți „de a lua toate măsurile legislative, administrative și de orice altă natură necesare în vederea punerii în aplicare a drepturilor recunoscute în prezenta convenție” (art. 4), precum și obligația de a recunoaște „dreptul copilului de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate posibilă și de a beneficia de serviciile medicale și de recuperare” (art. 24 paragraful 1).

În acord cu Guvernul României, instanța reține legitimitatea scopului instituirii stimulentei financiare în cazul acestor categorii de adopții, măsura vizând stimularea adopțiilor copiilor din categoriile defavorizate vizate de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004.

Tot în acord cu opinia Guvernului României, instanța reține și incidența considerentului 3 al preambulului Protocolului 12 la Convenția europeană a drepturilor omului, care subliniază în mod explicit importanța unei acțiuni pozitive: „Reafirmând că principiul nediscriminării nu împiedică statele părți să ia măsuri pentru a promova egalitatea deplină și efectivă, cu condiția că există o justificare obiectivă și rezonabilă pentru aceste măsuri...”. În raport cu acest text, statul român poate adopta măsuri pozitive pentru stimularea adopțiilor vizând anumite categorii de copii.

De asemenea, conform prevederilor art. 2 alin. (9) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, „Măsurile luate de autoritățile publice sau de persoanele juridice de drept privat în favoarea unei persoane, unui grup de persoane sau a unei comunități, vizând asigurarea dezvoltării lor firești și realizarea efectivă a egalității de șanse a acestora în raport cu celelalte persoane, grupuri de persoane sau comunități, precum și măsurile pozitive ce vizează protecția

grupurilor defavorizate nu constituie discriminare în sensul prezentei ordonanțe”.

În opinia instanței, toate aceste argumente ale Guvernului României justifică acțiunea pozitivă a reglementării acordării acestor beneficii suplimentare în cazul adopțiilor copiilor din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020) în comparație cu restul adopțiilor, care vizează alte categorii de copii decât cele enumerate anterior.

Curtea observă însă că reclamanta nu invocă o discriminare în raport cu restul adopțiilor vizând copiii care nu se încadrează în categoriile menționate de prevederile art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004, ci o discriminare decurgând din faptul excluderii de la aceste beneficii a adopțiilor care vizează aceleași categorii de copii [prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004], dar care au fost încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, respectiv prin hotărâre judecătorească care a rămas definitivă anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 — 26.03.2021.

Cu privire la acest aspect, Guvernul României nu a oferit nicio explicație în afara invocării principiului neretroactivității legii. În ceea ce privește principiul neretroactivității legii, instanța observă că acordarea beneficiilor prevăzute de art. 100¹ și următoarele din Legea nr. 273/2004 se produce exclusiv de la data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 și ulterior datei rămânerii definitive a hotărârilor judecătorești de încuviințare a adopțiilor respective. Prin urmare, în speță nu se pune problema acordării acestui beneficiu pentru perioade anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, care a instituit acest tratament mai favorabil, astfel încât este exclusă o încălcare a principiului neretroactivității legii prin eventuala recunoaștere a acestor beneficii și în cazul adopțiilor de copii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004, dar care au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Revenind la discriminarea invocată de reclamantă, instanța observă că Guvernul nu a prezentat niciun argument care să justifice diferența de tratament în cazul adopțiilor încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 și care vizează copii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020). Curtea admite că nu se justifică acordarea unor astfel de stimulente în cazul adopțiilor încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, de vreme ce scopul instituirii acestor stimulente financiare este legat de încurajarea încheierii de noi adopții de copii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004. Pe de altă parte, cuantumul stimulentei financiare este semnificativ — după cum se va arăta mai jos — și apare ca dezechilibrat în raport cu lipsa oricărui sprijin financiar similar în cazul adopțiilor copiilor din aceleași categorii și care au fost finalizate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

În acest sens, Curtea constată că prin textul de lege criticat legiuitorul a instituit o serie de stimulente financiare pentru adoptatorii unor categorii speciale de copii — care fac parte din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 — dar care sunt aplicabile exclusiv adopțiilor încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, cu excluderea adopțiilor încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Instanța atrage atenția asupra modului de acordare a stimulentei financiare, care nu prevede acordarea unei sume forfetare la încuviințarea adopției, ci vizează un sprijin financiar extins până la majoratul copilului adoptat și chiar ulterior, în cazul continuării studiilor cu frecvență la zi:

— acordarea unei indemnizații lunare în cuantum de 1,20 ISR (600 lei) pentru fiecare copil conform art. 100¹ alin. (1) din Legea nr. 273/2004, respectiv a unei indemnizații majorate de 50% în cazul copiilor din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (2) din Legea nr. 273/2004, indemnizație care se acordă până la dobândirea capacității depline de exercițiu de către copilul adoptat și chiar și după dobândirea capacității depline de

exercițiu, dacă adoptatul își continuă studiile, pe toată durata continuării studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani;

— adoptatorul sau familia adoptatoare care a adoptat unul sau mai mulți copii beneficiază, pentru fiecare copil adoptat, de o sumă fixă în cuantum de 1.500 lei pe an, destinată asigurării unor servicii de recuperare/reabilitare medicale, psihologice sau de altă natură și a căror nevoie a fost stabilită ca urmare a recomandărilor unui medic, psiholog sau asistent social;

— s-a mai prevăzut că în situațiile în care cuantumul sumei necesare pentru acoperirea integrală a serviciilor de recuperare recomandate depășește cuantumul decontat prin lege, diferența poate fi suportată de către angajatorii adoptatorului, persoane juridice de drept public sau privat; cheltuielile efectuate de către persoanele juridice de drept privat se deduc din impozitul pe venit aferent anului în care aceste cheltuieli au fost efectuate;

— acordarea unei sume de 200 lei/zi/persoană destinate acoperirii cheltuielilor de cazare și transport realizate de adoptator sau familia adoptatoare în vederea participării la procedura potrivirii practice cu un copil având domiciliul în alt județ decât cel al adoptatorului/adoptatorilor.

Astfel, instanța subliniază caracterul semnificativ al sumelor care se acordă în cazul adopțiilor unor copii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 — sume în valoare de cel puțin 600 lei/lună (deci totalizând cel puțin 7.200 lei pe an), timp de 10—15 ani, de la vârsta adoptatului de 7 ani și până la vârsta de 18 sau chiar până la 26 de ani. Pe de altă parte, instanța remarcă excluderea totală de la aceste beneficii în cazul adopțiilor unor copii din aceleași categorii, dar care au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Or, acordarea acestor stimulente financiare — deși acordate adoptatorilor — s-a dispus având în vedere situația specială a copiilor din categoriile respective, deci nu în considerarea persoanei adoptatorilor, ci având în vedere nevoile și necesitatea soluționării problemelor legate de adoptarea acestor categorii de copii. În acest context, instanța subliniază că aceste stimulente acordate adoptatorilor de copii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 vizează, în realitate, nevoile speciale ale copilului adoptat, constituindu-se, prin urmare, atât ca o expresie a prevederilor art. 34 din Constituția României privind dreptul la ocrotirea sănătății (în cazul copiilor cu dizabilități sau infectați HIV sau bolnavi SIDA), cât și ca o măsură de protecție a copilului, întemeiată pe dispozițiile art. 49 din Constituție privind regimul special de protecție a copiilor.

Însă este evident, în opinia instanței, că aceeași rațiune de sprijin al adoptatorilor — și, implicit, al copiilor adoptați — subzistă și în cazul adopțiilor încuviințate prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 și care vizează copiii din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004.

Or, ceea ce primează este calitatea de minor a persoanei adoptate, criteriul datei rămânerei definitive a hotărâri judecătorești de adoptare fiind unul secundar, care nu poate prevala în raport cu obligația de ocrotire și protecție pe care statul este dator să o asigure minorilor în temeiul art. 49 din Constituție.

Având în vedere obligația statului și a autorităților publice de respectare a principiului prevalenței interesului superior al copilului, instanța apreciază că reglementarea criticată îi discriminează pe copiii care au fost adoptați prin hotărâri judecătorești rămase definitive anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 și care fac parte din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004. Chiar admitând existența unui scop legitim al reglementării unor astfel de stimulente financiare exclusiv pentru adopțiile încheiate după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, cuantumului acestor stimulente contrastează cu lipsa totală a sprijinului financiar pentru adoptatorii care au finalizat procedura adopției anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, ceea ce implică un caracter disproporționat al diferenței de tratament dintre cele două

categoriile de adopții. Astfel, deși măsura apare ca fiind justificată sub aspectul scopului urmărit, aceasta este lipsită de caracterul rezonabil prin disproporția ajutorului acordat persoanelor menționate de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004, în comparație cu lipsa totală a acestui sprijin financiar pentru adoptatorii copiilor care au fost adoptați anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Astfel, acordarea sprijinului financiar doar în cazul copiilor adoptați prin hotărâri judecătorești rămase definitive ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 echivalează cu o aplicare rigidă a principiului egalității în drepturi a cetățenilor între categoriile de persoane aflate în situații similare [respectiv cei din categoriile prevăzute de art. 100¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004], respectiv între copiii care au fost adoptați anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 și copiii adoptați ulterior intrării în vigoare a aceleiași legi.

În consecință, raportat la aspectele arătate mai sus, instanța consideră că dispozițiile art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 798/2021 contravin principiului egalității în drepturi — astfel cum este reglementat de art. 16 din Constituția României și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, precum și interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest context, instanța subliniază că interpretările Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii, iar instanțele naționale sunt obligate să înlăture aplicarea unor dispoziții legale naționale, în măsura în care aceste reglementări contravin dispozițiilor Convenției europene a drepturilor omului, astfel cum sunt interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat — într-o hotărâre pronunțată împotriva statului român, respectiv în **Hotărârea dată la 26 aprilie 2007 în Cauza Dumitru Popescu împotriva României (nr. 2)**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 5 decembrie 2007, în paragrafele 103—104, că „un sistem bazat pe supremația Convenției și a jurisprudenței aferente acesteia asupra drepturilor naționale este apt să asigure buna funcționare a mecanismului de apărare implementat de Convenție și de protocoalele sale adiționale. Nu este lipsit de importanță să reamintim în acest sens că, în recomandarea sa din data de 12 mai 2004 [Rec. (2004)6], Comitetul Miniștrilor s-a felicitat pentru faptul că prevederile Convenției făceau parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare. Acest aspect implică obligația pentru judecătorul național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminanța față de orice altă prevedere contrară din legislația națională, fără să fie nevoie să aștepte abrogarea acesteia de către legiuitor (mutatis mutandis, Vermeire împotriva Belgiei, *Hotărârea din 29 noiembrie 1991, seria A, nr. 214-C, p. 84, & 26*).

104. Or, Curtea constată că statutul conferit Convenției în dreptul intern permite instanțelor naționale să înlăture — din oficiu sau la cererea părților — prevederile dreptului intern pe care le consideră incompatibile cu Convenția și protocoalele sale adiționale”.

Având în vedere cele arătate mai sus, reținând că dispozițiile art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016 (astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021) contravin principiului egalității în drepturi — astfel cum este reglementat de art. 16 din Constituția României și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, precum și interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — instanța va dispune **anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016**, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021.

3.7. Examinând solicitarea de anulare a Adresei nr. [...] / [...] / [...] / 11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului (fila 14 din dosar), curtea de apel observă că prin această decizie a fost respinsă solicitarea reclamantei de revocare parțială a H.G. nr. 579/2016, cu motivarea că „*inițiatorul actului administrativ contestat, analizând temeinicia și legalitatea acestora în raport cu aspectele semnalate de dumneavoastră, apreciază că plângerea prealabilă este neîntemeiată*”.

Instanța subliniază că motivarea unui act administrativ are două laturi esențiale, respectiv indicarea textelor legale aplicabile situației date, precum și, în al doilea rând, indicarea împrejurărilor de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acelor texte legale.

În privința obligației autorităților administrative de a-și motiva deciziile, instanța observă că, potrivit art. 31 alin. 2 din Constituția României, „*autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal*”.

De asemenea, conform art. 1 alin. (3) din Constituția României, „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate*”.

Or, în condițiile în care autoritățile publice sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora, în condițiile în care deciziile acestor autorități sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, nu se poate susține că este permisă absența motivării explicite a actului administrativ atacat.

Motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ. Ea reprezintă o condiție de legalitate externă a actului, care face obiectul unei aprecieri *in concreto*, după natura acestuia și contextul adopției sale. Obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

În lipsa motivării explicite a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură. Absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce lipsa motivării lipsește de orice eficiență controlul judecătoresc al actelor administrative.

Instanța subliniază că art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene consacră „dreptul la bună administrare”. Conform alineatelor (1) și (2) din acest articol,

„(1) *Orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii.*

(2) *Acest drept include în principal:*

(a) *dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere;*

(b) *dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secret profesional și comercial;*

(c) *obligația administrației de a-și motiva deciziile.”*

Date fiind aceste obligații, instanța apreciază că absența motivării actului administrativ atacat constituie o încălcare a principiului statului de drept, a dreptului la o bună administrare și o încălcare a obligației constituționale a autorităților administrative de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora.

Pe de altă parte, subliniind importanța motivării actului administrativ fiscal, Curtea reține și că jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul posibilității suplirii absenței motivării actului administrativ prin inserarea acestei motivări în actul care a stat la baza primului și la care reclamantul a avut acces.

În acest sens, Curtea menționează Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal nr. 1.470 din 11 martie 2011, în care s-a reținut că „*este îndeplinită cerința motivării actului administrativ și atunci când în conținutul acestuia nu sunt reluate in extenso toate temeiurile de fapt și de drept care au fost reținute într-un alt înscris pe care actul administrativ s-a fundamentat și pe care îl înglobează*”.

În raport cu aceste considerații teoretice, Curtea constată că actul atacat nu indică motivele concrete pe care se fundamentează, ceea ce o pune pe reclamantă în imposibilitatea de a cunoaște și de a evalua temeiurile juridice ale acestui răspuns.

Astfel fiind, curtea de apel reține că reclamantei nu i s-a comunicat nici în cuprinsul actului administrativ contestat și nici în cuprinsul altor acte la care aceasta să fi avut acces motivele concrete de fapt ale respingerii solicitării sale.

Din acest punct de vedere, Curtea constată absența motivării concrete a actului a cărui anulare a solicitat-o.

În acest sens, instanța reține că motivarea concretă a fost indicată de părât abia prin întâmpinarea depusă la Curtea de Apel Timișoara în prezentul dosar la 29.07.2022 (filele 74—82 dosar), în condițiile în care reclamanta a invocat, în procedura administrativă prealabilă (filele 32—40 dosar), încălcarea principiului ierarhiei actelor normative prin adăugarea nelegală a unei cerințe care nu este prevăzută de art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 268/2020), precum și încălcarea principiului nediscriminării, consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția europeană a drepturilor omului, prin excluderea de la beneficiul acordării indemnizației lunare de sprijin prevăzute de art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 a persoanelor care au copii adoptați a căror hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției a rămas definitivă anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

În acord cu reclamanta, instanța sesizează lipsa totală a oricăror motive de înlăturare a criticilor formulate de reclamantă în cuprinsul plângerii sale prealabile, reclamanta criticând în cererea de chemare în judecată și această carență de motivare.

Din acest punct de vedere, chiar admitând posibilitatea motivării ulterioare a actului administrativ, curtea de apel subliniază necesitatea comunicării unei astfel de motivări anterior declanșării litigiului judiciar, pentru a permite reclamantei să ia act de considerentele juridice care au determinat emiterea actului contestat anterior introducerii unei cereri de chemare în judecată, aceasta fiind și menirea plângerii administrative prealabile reglementate de art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În cazul de față, părâtul Guvernul României nu a considerat că trebuie să se conformeze acestor exigențe, acceptând ca numai după sesizarea instanței de contencios administrativ să comunice motivele concrete ale respingerii solicitării de revocare a H.G. nr. 579/2016.

Subliniind importanța motivării actului administrativ, Curtea consideră că refuzul de motivare a actului administrativ reprezintă o formă a arbitrarului autorității emitente care trebuie sancționat tocmai pentru a înlătura astfel de practici administrative abuzive.

Curtea de apel face trimitere din nou la definiția refuzului nejustificat de a soluționa o cerere, art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 554/2004 prevăzând că prin refuz nejustificat de a soluționa o cerere se înțelege „*exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane; este asimilată refuzului nejustificat și nepunerea în executare a actului administrativ emis ca urmare a soluționării favorabile a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile*”.

De asemenea, instanța reamintește că art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 definește excesul de putere ca fiind „*exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor*”.

Raportat la aceste reglementări, instanța reține că Adresa nr. [...] / [...] / [...] / 11.01.2022 reprezintă o manifestare de voință explicită de refuz de soluționare nelegală a cererii reclamantei — nelegalitatea constând în vădita omisiune de a expune motivele acestei manifestări de voință.

Totodată, instanța subliniază că — raportat la soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021 — se impune și anularea răspunsului Guvernului României la plângerea prealabilă formulată de reclamantă pentru aceleași motive care au determinat soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016. În acest sens, instanța amintește că a analizat anterior argumentele invocate de Guvernul României în întâmpinare cu privire la legalitatea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016 și a reținut că acest text normativ contravine

principiului egalității în drepturi — astfel cum este reglementat de art. 16 din Constituția României și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale —, precum și interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului.

Având în vedere cele arătate mai sus, reținând încălcarea dispozițiilor legale arătate anterior, referitoare la obligativitatea motivării actului administrativ, instanța va admite solicitarea reclamantei și va dispune anularea Adresei nr. [...] / [...] / 11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului.

3.8. Examinând solicitarea de anulare a Deciziei nr. [...] / 15.09.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspectie Socială Timiș (filele 12—13 dosar), instanța reamintește că prin această decizie A.J.P.I.S. Timiș a respins solicitarea reclamantei de acordare a indemnizației de sprijin prevăzute de art. 100¹ alin. (1) lit. c), alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004, cu motivarea că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 83 și art. 127 alin. (4) din H.G. nr. 579/2016, precum și că Decizia civilă nr. 49/PI/CC/2020, emisă de Tribunalul Timiș, a rămas definitivă la data de 8.07.2020 (filele 62—66 dosar), anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, care este în vigoare din data de 26.03.2021.

Astfel, instanța reține că Decizia nr. [...] / 15.09.2021 s-a întemeiat și pe dispozițiile art. 83 din H.G. nr. 579/2016, respingând cererea reclamantei exclusiv pe considerentul că hotărârea judecătorească prin care a fost încuviințată adopția de către reclamantă a celor doi minori a rămas definitivă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020, care este în vigoare din data de 26.03.2021.

Prin urmare, raportat la soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, instanța reține că se impune și anularea Deciziei nr. [...] / 15.09.2021 pentru aceleași motive care au determinat soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, respectiv pentru încălcarea principiului egalității în drepturi — astfel cum este reglementat de art. 16 din Constituția României și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, precum și a interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului.

Făcând din nou trimitere la definiția refuzului nejustificat de a soluționa o cerere [prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 554/2004], precum și la definiția excesului de putere [din art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004], instanța reține că respingerea cererii reclamantei pe considerentul rămânerii definitive a hotărârii de încuviințare a adopției anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020 s-a făcut cu exces de putere, respectiv cu încălcarea principiului egalității în drepturi și a interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului.

Pe de altă parte, nu se poate reține nelegalitatea Deciziei nr. [...] / 15.09.2021 pe considerentul omisiunii A.J.P.I.S. Timiș de a soluționa cererea reclamantei cu privire la minorul C. În acest sens, instanța observă că reclamanta nu a invocat vreo reglementare din care să rezulte obligația pârâtei de a soluționa printr-un act unic cererea de acordare a sprijinului financiar pentru doi copii. Nefiind dovedită încălcarea vreunei norme legale, instanța nu este în măsură să dispună anularea Deciziei nr. [...] / 15.09.2021 pentru acest motiv.

Cu toate acestea, curtea de apel observă că A.J.P.I.S. Timiș nu a aprobat soluționarea cererii adresate de reclamant și cu privire la minorul C. — cerere omisă a fi soluționată prin Decizia nr. [...] / 15.09.2021.

3.9. Examinând solicitarea de anulare a Adresei nr. [...] / 17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspectie Socială Timiș (fila 15 din dosar), prin care a fost respinsă plângerea formulată de reclamantă împotriva Deciziei nr. [...] / 15.09.2021, instanța observă că soluția din această adresă se întemeiază tot pe dispozițiile art. 83 din H.G. nr. 579/2016, respectiv pe considerentul că hotărârea judecătorească prin care a fost încuviințată adopția de către

reclamantă a celor doi minori a rămas definitivă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Prin urmare, raportat la soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, instanța reține că se impune și anularea Adresei nr. 17.831/17.11.2021 pentru aceleași motive care au determinat soluția de anulare a art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, respectiv pentru încălcarea principiului egalității în drepturi — astfel cum este reglementat de art. 16 din Constituția României și în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale —, precum și a interdicției de discriminare consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului.

3.10. Analizând cererea de obligare a A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unei decizii privind admiterea acordării către reclamantă a indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004, curtea de apel constată că obiectul judecății s-a limitat la cerința instituită de art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021, care prevedea acordarea sprijinului financiar prevăzut de art. 100¹ din Legea nr. 273/2004 exclusiv pentru adopțiile încuviințate prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă după data intrării în vigoare a Legii nr. 268/2020.

Instanța observă că nici autoritățile pârâte nu au verificat îndeplinirea celorlalte cerințe procedurale sau îndeplinirea de către reclamantă a celorlalte condiții impuse de Legea nr. 273/2004 pentru acordarea drepturilor specificate de art. 100¹, introdus prin Legea nr. 268/2020.

Data fiind această situație și întrucât instanța de contencios administrativ are competența limitată la verificarea legalității actelor administrative supuse judecății — acte care nu cuprind mențiuni referitoare la îndeplinirea sau neîndeplinirea de către reclamantă a celorlalte condiții impuse de Legea nr. 273/2004 —, curtea de apel constată că nu este în măsură, în acest cadru procesual, să verifice dacă reclamanta întrunește și celelalte condiții impuse de lege pentru acordarea drepturilor respective.

În consecință, raportat la obiectul litigiului și la dispozițiile art. 9 alin. (2) din Codul de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010) — conform căreia „(2) Obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților”, precum și la dispozițiile art. 22 alin. (6) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia „(6) Judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel”, Curtea urmează să respingă — fără a o analiza pe fond — cererea reclamantei de obligare a pârâtei A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unei decizii de admitere a acordării către reclamantă a indemnizației lunare de sprijin în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004.

Cu toate acestea, instanța subliniază că prin anularea Deciziei nr. [...] / 15.09.2021 — prin care A.J.P.I.S. Timiș a respins nelegal solicitarea reclamantei — se revine la situația anterioară emiterii deciziei respective, autoritatea pârâtă având obligația de a soluționa — cu înlăturarea de la aplicare a dispozițiilor art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021 — cererea reclamantei de acordare a indemnizației lunare de sprijin, întemeiată pe art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004, cu privire la minorii adoptați B. și C.

Pentru aceste motive, instanța — având în vedere dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, conform căreia „Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă”:

— va respinge excepția nulității acțiunii pentru netimbrarea acesteia, invocată de Guvernul României;

— va respinge excepția inadmisibilității cererii având ca obiect anularea Adresei nr. [...] / [...] / [...] / 11.01.2022, emisă de

Secretariatul General al Guvernului, invocată de Guvernul României;

— va admite în parte acțiunea formulată de reclamanta A. în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, respectiv:

a) va dispune anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021;

b) va dispune anularea Deciziei nr. [...] /15.09.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș;

c) va dispune anularea Adresei nr. [...] /17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș;

d) va dispune anularea Adresei nr. [...] / [...] /11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului;

e) va respinge cererea de obligare a A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unei decizii privind admiterea acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției.

Acordarea cheltuielilor de judecată

Având în vedere dispozițiile art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), conform

căroră „*partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată*”, ținând seama că s-a constatat temeinicia acțiunii în justiție, Curtea va obliga autoritățile pârâte căzute în pretenții la plata cheltuielilor judiciare efectuate de reclamantă, respectiv la plata sumei de 150 lei (RON), reprezentând contravaloarea taxei judiciare de timbru (fila 20 din dosar).

Cu privire la calea de atac ce se poate formula împotriva prezentei hotărâri, având în vedere dispozițiile art. 466 alin. (1) din Codul de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), conform căroră „*hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede în mod expres altfel*”, raportat la dispozițiile speciale ale art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, conform căroră „*hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare*”, instanța reține că împotriva prezentei hotărâri se poate exercita calea de atac a recursului în termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii către părți, cererea de recurs urmând a fi depusă la Curtea de Apel Timișoara.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția nulității acțiunii pentru netimbrarea acesteia, invocată de Guvernul României.

Respinge excepția inadmisibilității cererii având ca obiect anularea Adresei nr. [...] / [...] / [...] /11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului, invocată de Guvernul României.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta A., domiciliată în localitatea [...], str. [...] nr. [...], ap. [...], județul Timiș, având CNP: [...], cu domiciliul procedural ales în Timișoara, [...], județul Timiș, la Cabinet de avocat [...], în contradictoriu cu pârâții Guvernul României și Secretariatul General al Guvernului, ambii cu sediul în București, sector 1, Piața Victoriei nr. 1, și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș, cu sediul în Timișoara, str. Florimund de Mercy nr. 2, județul Timiș.

Dispune anularea art. 83 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 579/2016, astfel cum a fost modificată prin H.G. nr. 798/2021.

Dispune anularea Deciziei nr. [...] /15.09.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș.

Dispune anularea Adresei nr. [...] /17.11.2021, emisă de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș.

Dispune anularea Adresei nr. [...] / [...] / [...] /11.01.2022, emisă de Secretariatul General al Guvernului.

Respinge cererea de obligare a A.J.P.I.S. Timiș la emiterea unei decizii privind admiterea acordării indemnizației lunare de sprijin, în temeiul art. 100¹ alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției.

Obligă pârâții Guvernul României, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Timiș la plata sumei de 150 lei către reclamantă, cu titlu de cheltuieli de judecată în primă instanță.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, care se va depune la Curtea de Apel Timișoara.

În temeiul art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), pronunțarea s-a făcut prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței la data de 20.09.2022.

PREȘEDINTE

[...]

Grefier,

[...]

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

